

lertidigheden skal ophøre. Naar den ærede Minister fremdeles, som jeg allerede har berørt, udtalte, at i note Forbindelse med § 2, 1ste Stykke, staar § 3, saa kjender jeg meget godt denne Forbindelse, som den ærede Minister sætter derimellem, og jeg vil minde om, at for nogle Aar siden, da Spørgsmaalet om Begunstigelse for Røesukkerfabrikerne første Gang kom op og blev nævnt her i Salen, da sagde jeg: Komme vi til det, komme vi ogsaa til at give Vestindien Nedsættelse; denne Fordring ville vi ganske sikkert møde fra Regjeringens Side. Det blev den Gang modsagt fra den ærede Ministers Side, i alt Fald gav han det da ikke Medhold. Nu se vi det derimod fremtræde, og det med stor Styrke. Jeg siger paa ingen Maade, at det er et billigt Krav, som Kolonialsukkeret har paa at faae samme Begunstigelse som det indenlandske Røesukker. Jeg erkjender ikke, at det Forhold har Uglidighed imellem de to Toldterritorier, som den ærede Minister nævnde; i alt Fald er det ikke anerkjendt. Det er muligt, at det eksisterer i den ærede Ministers Betragtning, men det er aldrig blevet anerkjendt. Det Forhold, der eksisterer imellem de to Toldterritorier, Danmark og Vestindien, er følgende: Vestindien betaler Told af Alt, hvad der indføres derfra i Danmark, lige med Udlandet. Dette og intet Andet er det Forhold, der eksisterer, og dette Forhold vil blive forrykket, naar vi indføre en Differentialtold for Vestindien. Vi have ikke nogen Differentialtold, naar vi undtage en gammel Differentialtold for finski Lømmer og et Par andre Smaating. Ellers have vi holdt os fri for Differentialtold, ogsaa overfor Vestindien, og jeg vil anbefale, at vi fremdeles gjøre det. Jeg vil fra mit Standpunkt — jeg kan jo her ikke tale paa hele Udbalgets Vegne — paa ingen Maade gaa ind paa § 3; Udbalget kan selvfølgelig heller ikke fra sit Standpunkt gaa ind derpaa, idet § 3 vil medføre en yderligere Nedsættelse af Statsindtægterne. Derimod vil jeg, som jeg allerede igaar sagde, ikke have Noget imod den af Mindretallet foreslaaede nye Paragraf, selvfølgelig med mine Tilføielser, som jo begge de ærede Medlemmer ere gaade ind paa, naar den ikke mødte Modstand fra Regjeringens Side. Jeg vil efter den Udtalelse, vi have hørt fra den ærede Minister, betegne mit Standpunkt noget nærmere. Bibeholdes § 3, vil jeg ikke kunne gaa ind paa den nye Paragraf, bibeholdes derimod ikke § 3, nemlig om Vestindien, vil jeg ikke have Noget imod den nye Paragraf. Dersom nemlig § 3 bortfalder og selvfølgelig ogsaa § 2, 1ste Del,

vil den nye Paragraf i Virkeligheden ikke indeholde nogen Udsørelspræmie. Det vil nok tilhnelabende være saa, rent regnskabsmæssigt kunde man sige, men i Virkeligheden vil det ikke være saaledes; den vil ikke forringe Statskassens Indtægter den mindste Smule, naar vi se bort fra den Ubetydelighed, som ligger i Forskjellen mellem Standard Nr. 18 og Standard Nr. 19; det er fuldkommen rigtigt; thi det er en lille Differenti, som der er mellem Røesukkerloven og Toldtariffen; men det spiller sikkert ikke nogen Rolle, og den ærede Minister tillagde det heller ikke nogen videre Betydning. Bortset fra denne Ubetydelighed vil det ikke forringe Statskassens Indtægter noget som helst. De to ærede Medlemmer have Ret i, hvad de have udtalt i Betænkningen, og hvad der ogsaa er udtalt her i Salen fra samme Side, at det, der vil blive indført — idet man foresætter, at Forbruget bliver det samme, eftersom der ikke sker nogen Fordyrelse af Sukkeret — bliver det Samme, som det, der udføres paa denne Maade, og det vil gaa lige op for Statskassen. Derfor har jeg ikke Noget imod det, under den Forudsætning, at § 2 og navnlig § 3 bortfalder; dersom derimod § 3 bibeholdes, bliver det effektivt en Udsørelspræmie, og saa vil jeg ikke kunne gaa ind derpaa. Thi i saa Tilfælde indføres det bestindiste Sukker billigere, og vi faae et tilsvarende Quantum Sukker fra Vestindien i Stedet for det, som vi udføre paa denne Maade. Det var mig ikke ganske klart af den ærede Ministers Udtalelser, om den ærede Minister vilde gaa ind paa den ny Paragraf uden Kompensation. Forlanger den ærede Minister Kompensation, forandres mit Standpunkt ogsaa med Henhyn til denne Sag. Det er kun under den Forudsætning, jeg har erklæret at kunne gaa ind paa den. Vi have jo seet, at ikke blot Sukker-spørgsmaalet men ogsaa Maisspørgsmaalet og flere Andre ere blevne reiste under denne Diskussion; saa snart Slufterne aabnes, strømmer Vandet over. Den ærede Minister udtalte sig meget varmt for sin Maistold og vilde ikke indrømme, at jeg havde havt Ret i, at den Omstændighed, at vi have vedtaget Udbyttebestatningen af Brændevin vilde gjøre en Maistold mere anbefalelsesværdig end ogsaa fra den ærede Ministers Standpunkt. Vel er det sandt, at i de første 5 Aar kunde Brænderierne ogsaa bruge Rarrumsbestatning, saa at Obergangen fra Rarrumsbestatningen til Udbyttebestatningen først vil kunne ske i Løbet af nogle Aar efter det nu vedtagne Forslag. For saa vidt kunde det ogsaa siges, at Majs i denne Periode maa betragtes paa samme Maade, som den maatte